

Sorgin hvørvur ongantíð

- Saknurin av mista barninum fer altíð at vera har, og tí hevur minningarhaldið, sum verður í Dómkirkjuni sunnudagin, so stóran týdning fyri okkum, siga Gunnvá Mohr og Eyðun Christiansen sum fyri skjótt fyra árum síðani mistu dóttirina Lív

Rannvá G. Fossaberg

Hóast vikur, mánaðir og ár ganga, so hvørvir sorgin ongantíð hjá teimum, ið hava mist eitt barn. Tí skipar Felagið Pinkubarnadeyði aftur í ár fyri minningar-gudstænastu í Dómkirkjuni sunnudagin, har foreldur, systkin og onnur minnast tey børnini, sum eru farin.

– Hóast tað er ógvuliga syrgiligt, so er tað samstundis ein hugnalig løta, har vit kunnu minnast aftur á barnið, sum vit bert høvdu í stutta tíð, sigur Gunnvá Mohr. Saman við manninum, Eyðuni Christiansen, og fleiri øðrum hevur hon verið við til at endurstovna Felagið Pinkubarnadeyði, eftir at tey sjálvi upplivdu at missa dóttirina, tá hon bert var trýggjar mánaðir gomul.

Fingu sjúkt barn

Fyri næstan fyra árum síðani fingi Gunnvá Mohr og Eyðun Christiansen eina dóttur. Sjálvur barnsburðurin gekk væl, men tá gentan var fødd, varð skjótt greitt, at hon ikki var heilt sum aðrir nýðføðingar.

– Tað vísti seg, at Lív hevði ein kromosomfeil, sum gjørdi, at hon eitt nú hevði trupulleikar við lungunum og hevði ringt við at eta, sigur Gunnvá Mohr. Tey vistu tá ikki, hvussu útlitini hjá dóttirini vóru, men fyrireikaðu seg uppá at byrja eina nýggja tilveru við einum barni, ið bar brek.

– Tað var so at siga fyrsta sjokkið, men vit vandu okkum skjótt við tann tankan, greiðir Eyðun Christiansen frá. Tey bæði vóru á sjúkrahúsinum saman við dóttirini í langa tíð, av tí at hon

áhaldandi var sjúk og fekk í heilum lungnabruna.

Tveir dagar áðrenn tey skuldu fara til Danmarkar við lítlu dóttirini til kanningar, bleiv hon so mikið illa fyri, at hon bleiv lögð í respirator.

– Tá vistu vit, at støðan var ógvuliga álvarsom, fortelur Gunnvá Mohr. Tey blivu síðani send við ambulansu-flogfari til Danmarkar á Ríkissjúkrahúsið við dóttirini, men longu morgunin eftir, at tey vóru komin á sjúkrahúsið, versnaðin støðan hjá Lív, og nakrar dagar seinni doyði hon.

– Fyrst høvdu vit fingið eitt sjokk av at hava fingið eitt barn við álvarsomum breki, og omaná tað, skuldu vit uppliva sjokkið av at missa sítt barn. Tað er torført at forklára, men alt var kaos frá tí løtuni, sigur Eyðun Christiansen.

Fingu stuðul og hjálp

Serliga fyrsta tíðin, eftir at lítla dóttirin var deyð, var tung.

– Mann hevur so nógvar ymiskar kenslur. Umframt at merkja eina ógvusliga sorg, so kundi eg onkuntíð eisini vera illur um tað, sum var hent. Mann kennir tað so óráttvíst at hava mist eitt barn, sigur Eyðun Christiansen. Familja og vinir vóru ein dyggur stuðul hesa tíðina.

– Tey vóru ótrúliga hjálpsom, eins og arbeidsplassið hjá mær eisini var sera skiljandi, sigur Gunnvá Mohr.

Tað var ymiskt, hvussu onnur fólk reageraðu, tá tey hittu Gunnvá Mohr og Eyðun Christiansen til dømis úti á gøtuni ella í onkrum handli.

– Tey flestu kondoleraðu. Summi vóru ógvuliga opin og spurdu nóg, meðan onnur ikki søgdu so nóg, men

tóku í hondina ella góvu okkum eitt klemm, sigur Gunnvá Mohr, og Eyðun Christiansen leggur afturat:

– Summi lótu, sum einki var hent, og eg vil siga, at tað var tað ringasta. Betri hevði verið, um tey bara kundu víst, at tey vistu tað. Onkursvegna hevði tað gjørt tað lættari, greiðir Eyðun Christiansen frá. Tey bæði dylja ikki, at tað í byrjanini var torført at prátta við onnur fólk enn tey allar nærmastu um dóttirina.

– Tá var tað ótrúliga gott at kunna vera partur av tí felagsskapinum, sum er í Felagið Pinkubarnadeyði, tí har ber til at tosa við onnur fólk, ið kenna júst til tær kenslurnar, sum tú sjálvur situr við, sigur Eyðun Christiansen.

Fyri Gunnvá Mohr var tað lættari at tosa um dóttirina,

tá hon práttaði við onnur foreldur, ið eisini hava mist, og soleiðis er tað framvegis.

– Vanlig fólk halda tað kanska vera eitt sindur løgið, at vit sita og tosa um hetta barnið, sum vit bara høvdu í trýggjar mánaðir, men vit lærdu hana at kenna hesa tíðina, og sum øll onnur foreldur er mann errin av sínum barni, sigur Gunnvá Mohr.

Tilbúgvingin var tilvildarlig

Tá Gunnvá Mohr og Eyðun Christiansen í dag líta aftur á tíðina, meðan dóttirin var sjúk og síðani doyði, halda tey ikki, at nøkur greið tilbúgving bleiv sett í verk, og tískil virkaði alt heldur tilvildarligt.

– Meðan Lív var sjúk, blivu vit flutt millum føðideildina, barnadeildina og